

nær ved at bukke under for det Skrig, der rejser sig imod ham; men da viser det moderlige hos Hustruen sig ret i sin Styrke, og hos hende finder han Trøst og Husværelse i sin bitre Strid. — Et andet Exempel paa, hvad der for Strindberg staar som det egentlig kvindelige; det er i Fågel Fenix. Ægteskabet er her en Skuffelse; thi det var ikke det friske, blomstrende Pigebarn, Studenten havde forlovet sig med, som Manden ægtede, men en efter den lange Forlovelse noget visnet Kvinde, som vel bliver en opofrende Hustru og Moder, men aldrig kan gjenvinde sin oprindelige Plads i hans Hjerte. I sin første Datter ser han hendes Afbillede; men hun dør fra ham. Efter Hustruens Død ægter han en attenaarig Pige, som i sit Ydre minder ham om den ungdomselskede. Han opdager dog snart, at han har gjort en Dumhed. »Han blev utpinad. Två gånger hade han trott sig se fågel Fenix flyga upp ur den fjortonårigas aska, först i dottern, sedan i den andra hustrun, men i hans minne lefde nu bara den första, den lilla i prestgården, vid smultrontiden, under linden, i skogen, henne som han aldrig fick; men nu, när det led mot hans sols nedgång och dagarne blefvo korta, nu såg han aldrig i sina mörka stunder annat än bilden af »gamla mamma«, som var snäll mot honom och hans barn, som aldrig grälade, som var ful, som stod i köket, som lagade gossarnes skinnbyxor och flickornas kjolar; och när hans segerrus var öfver, och hans öga såg klart, så undrade han, om icke »gamla mamma« ändock var den rätta Fågel Fenix, som steg så vacker och så lugn ur den fjortonåriga guldfågelnas aska, sedan hon lagt sina ägg och plockat dunet ur bröstet åt ungarne och närt dem med sit blod, tills hon dog!

Han undrade länge öfver det, och när han äntligen lade sit trötta hufvud ner på kuddarne för att aldrig stiga upp mer, då var han viss på det!»

Forfatteren er ikke ganske fri for Mariadyrkelse. Kvinden som Moder, det er et Ideal, som altid har haft Magt til at inspirere Digterne. Skade, at de aldrig falde i Begejstring over Manden som Fader. Thi han trænger dog ulige mere til Forbilleder i saa Henseende end Kvinden. De aller fleste Kvinder føle overfor Børn paa samme Maade, som hin gamle Jomfru, der fra Dybet af sit Hjerte sukkede: »Havde man